

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 89/F/2017

Ședința publică de la 11 mai 2017

Completul compus din:

PREȘEDINTE – Demis Marius Spărios – judecător

Grefier – Mihaela Furnică

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra soluționării acțiunii în contencios administrativ și fiscal privind pe reclamanta [REDACTAT] SRL în contradictoriu cu pârătele DIRECTIA GENERALA REGIONALA A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV și ADMINISTRATIA PENTRU CONTRIBUABILI MIJLOCII A REGIUNII BRAȘOV, având ca obiect anularea act de control taxe și impozite dec [REDACTAT]/31.10.2016, rap F-[REDACTAT]/28.04.2016, F-[REDACTAT]/28.04.2016, disp [REDACTAT]/28.04.2016

Dezbaterea au avut loc la data de 11 mai 2017, când partea prezentă a pus concluzii în sensul celor menționate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta, iar instanța, în baza art. 396 alin.(1) și (2) Cod procedură, a amânat pronunțarea la data de 19 mai 2017.

CURTEA,

Asupra cauzei deduse judecății, constată:

Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel Brașov sub numărul unic de dosar 91/64/2017, reclamanta [REDACTAT] SRL Brașov a solicitat, în contradictoriu cu pârătele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov și Administrația pentru Contribuabili Mijlocii a Regiunii Brașov: anularea deciziei nr. [REDACTAT]/31.10.2016 emisă de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov prin Serviciul de Soluționare Contestații 1; să fie admisă contestația formulată împotriva Raportului de Inspecție Fiscală înregistrat sub nr. F-[REDACTAT]/28.04.2016, a Deciziei de impunere nr. F-[REDACTAT]/28.04.2016 și a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. [REDACTAT]/28.04.2016, cu consecința anulării în parte Raportului de Inspecție Fiscală înregistrat sub nr. F-[REDACTAT]/28.04.2016 emisă de parata 2, Administrația pentru Contribuabili Mijlocii a Regiunii Brașov; să fie anulată în parte Decizia de impunere nr. F-[REDACTAT]/28.04.2016 emisă de parata 2, Administrația pentru Contribuabili Mijlocii a Regiunii Brașov.

De asemenea, reclamanta a solicitat să fie anulată în parte (corespunzător) Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. [REDACTAT]/28.04.2016 emisă de parata 2, Administrația pentru Contribuabili Mijlocii a Regiunii Brașov cu privire la următoarele sume (și efectele lor): suma de [REDACTAT] lei stabilită suplimentar cu titlu de impozit pe profit, compusă din suma de 2. [REDACTAT] lei stabilită suplimentar în sarcina contestatoarei, cu titlu de impozit pe profit aferent sumei de [REDACTAT] lei, suma cu care a fost majorată baza de impunere a contestatoarei SC [REDACTAT] SRL și în raport cu care a fost stabilită valoarea suplimentară de plată contestată la acest punct din contestație; suma de [REDACTAT] lei stabilită suplimentar în sarcina contestatoarei SC [REDACTAT] SRL, cu titlu de impozit pe profit aferent sumei de [REDACTAT] lei rezultată din factura nr. 0003475/24.03.2014, suma cu care organele de control au majorat baza de impunere a contestatoarei și care a generat valoarea suplimentară de plată contestată la acest punct din contestație; suma de [REDACTAT] lei stabilită suplimentar cu titlu de TVA aferentă facturii 0003475/24.03.2014, emisă în baza contractului 47/30.05.2005 încheiat cu SC [REDACTAT] SRL.

Reclamanta mai solicită și anularea deciziei nr. [REDACTED]/31.10.2016 emisa de parata 1, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, prin Serviciul soluționare contestații 1, privind soluționarea contestației formulate de [REDACTED] S.R.L., înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. 21716/20.07.2016 și în consecința să fie admisă contestația formulată împotriva deciziei de impunere referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. [REDACTED]/08.06.2016, precum și să fie anulată în parte decizia de impunere referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. [REDACTED]/08.06.2016 emisa de parata 2, relativ la: suma de [REDACTED] lei reprezentând dobânda aferentă sumei de [REDACTED] lei stabilită suplimentar cu titlu de impozit pe profit; suma de [REDACTED] lei reprezentând penalități de întârziere aferente sumei de [REDACTED] lei stabilită suplimentar cu titlu de impozit pe profit; suma de [REDACTED] lei reprezentând dobânda aferentă sumei de [REDACTED] lei stabilită suplimentar cu titlu de impozit pe profit; suma de [REDACTED] lei reprezentând penalități de întârziere aferente sumei de [REDACTED] lei stabilită suplimentar cu titlu de impozit pe profit; suma de [REDACTED] lei reprezentând dobânda aferentă sumei de [REDACTED] lei stabilită suplimentar cu titlu de TVA; suma de [REDACTED] lei reprezentând penalități de întârziere aferente sumei de [REDACTED] lei stabilită suplimentar cu titlu de TVA.

De asemenea, reclamanta a solicitat cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii sale, reclamanta arată că a înțeles să formuleze contestație administrativă cu privire la sumele stabilite suplimentar cu titlu de impozit pe profit aferent atâr sumei de [REDACTED] lei, cât și sumei de [REDACTED] lei, precum și cu titlu de TVA aferentă facturii 0003475/24.03.2014, emisă în baza contractului 47/30.05.2005 încheiat cu [REDACTED] SRL.

De asemenea, reclamanta mai arată că a formulat contestație administrativă și cu privire la obligațiile de plată accesorii, stabilite prin Decizia nr. [REDACTED]/08.06.2016

Reclamanta învederează că și-a îndeplinit deja obligația de plată stabilită nelegal prin actele administrativ fiscale contestate.

Reclamanta, în descrierea stării de fapt, arată că, potrivit constatărilor inspectorilor fiscali, imobilul Complex comercial [REDACTED], proprietatea reclamantei, face obiectul unui drept real accesoriu, de ipoteca în favoarea principalului creditor al societății - CEC Bank SA, pentru garantarea restituirii unor sume de bani împrumutate de-a lungul timpului de la această unitate bancară.

Mai arată reclamanta că, în aceste condiții, pentru acest imobil, a încheiat, în calitate de asigurat, cu Omniasig Vienna Insurance Group, asigurarea de incendiu și alte riscuri conform poliței seria F nr. [REDACTED]/31.10.2012, în care se menționează că în caz de daună despăgubirea se cesionează către CEC Bank S.A..

Reclamanta subliniază că important în cauză este faptul că dreptul de a încasa despăgubirile izvorâte din împlinirea riscului asigurat prin polița de asigurare nr. F [REDACTED]/31.10.2012, având ca obiect asigurarea de incendiu și riscuri încheiată de [REDACTED] SRL cu asigurătorul SC Omniasig Vienna a fost cesionat în favoarea CEC Bank SA.

Reclamanta arată că, urmare a degradării imobilului din cauza incendiului din data de [REDACTED], au fost desfășurate procedurile specifice și a fost deschis dosarul de daună la asigurătorul Omniasig Vienna Insurance Group SA care, prin adresa nr. D [REDACTED]/21.03.2013, a adus la cunoștința [REDACTED] SRL faptul că s-a avizat acest dosar și că, astfel cum rezultă din polița de asigurare F [REDACTED], despăgubirea în cazul producerii riscului asigurat va fi plătită către CEC BANK.

Reclamanta mai învederează că după avizarea dosarului de daună a înaintat către CEC BANK adresa înregistrată sub nr. 387/01.04.2013, prin care a solicitat suplimentarea creditului de investiții nr. RO 11100149509407/24.10.2011 și implicit acordul oficial al băncii privind utilizarea sumelor cesionate către CEC BANK în baza poliței de asigurare nr. F [REDACTED], în vederea folosirii lor pentru reconstrucția Centrului Comercial [REDACTED].

Reclamanta arată că a contestat reținerile organului de inspecție fiscală relativ la aspectele constatate și dispuse în legătură cu acest subiect, invocând nu numai simplul fapt al cesiunii, ci și prevederile legale care organizează această materie a contractului de asigurare

încheiat de împrumutatul dintr-un contract de credit ipotecar pentru investiții imobiliare, prevederile legale care nu vin în conflict cu prevederile codului fiscal, ci le completează.

Mai învederează, de asemenea, reclamanta că situația ipotetică imaginată de organele fiscale este greșit analizată, întrucât părțile susțin în mod éronat că dacă valoarea creditului neachitat către CEC Bank SA ar fi fost mult inferioară despăgubirii primite, chiar dacă despăgubirea a fost cesionată creditorului ipotecar acesta avea drept să primească doar suma rămasă de încasat în baza contractului de credit, diferența revenind asiguratului, însă lucrurile nu stau așa.

În acest sens, reclamanta arată că cesiunea ar fi născut deplul CEC Bank de a încasa toată asigurarea nu doar parțial, urmând ca ulterior să aibă loc desocotiri între părți în virtutea raportului juridic civil concret încheiat între ele.

Reclamanta precizează că nu a susținut că sumele primite cu titlu de despăgubiri s-ar încadra la veniturile scutite conform prevederilor art. 20 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, motiv pentru care nu înțelege invocarea de către pârâte a acestui text de lege, ci a susținut în esență că suma de [REDACTED] lei nu este un venit al subscrisei, motiv pentru care nu poate reprezenta baza de impozitare.

În acest sens, reclamanta arată că, urmare a încheierii contractelor de credit, înțelegerea dintre părți a fost în sensul că se cesionează dreptul de despăgubire, astfel că, convenția intervenită între [REDACTED] SRL și CEC Bank cu privire la dreptul la despăgubire cesionat, constituind legea părților și necontravenind dispozițiilor legale, este opozabilă terților, inclusiv asiguratorului, organelor fiscale și instanțelor de judecată, care sunt obligate a respecta această convenție, urmând a-și executa obligațiile față de partea îndreptățită.

Reclamanta susține că nu poate fi acceptată o altă susținere, și în raport de împrejurarea că această înțelegere contractuală dintre [REDACTED] SRL și CEC Bank a fost acceptată și de către asigurator, întrucât astfel cum reiese din prevederile contractului de asigurare părțile au stipulat că dacă despăgubirile în baza poliței sunt cesionate, în caz de producere a evenimentului asigurat, despăgubirile vor fi acordate, după înștiințarea asiguratului, persoanei în favoarea căreia s-au cesionat despăgubirile, CEC Bank.

Reclamanta mai arată că la evidențierea în contabilitate a operațiunilor derulate de societatea [REDACTED] SRL trebuie avute în vedere prevederile cuprinse în Reglementările contabile conforme cu Directiva a IV-a a Comunităților Economice Europene, parte componentă a Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 305S/2009, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora (pct. 116 alin. 1) în cazul distrugerii totale sau parțiale a unor imobilizări corporale, creanțele sau sumele compensatorii încasate de la terți, legate de acestea, precum și achiziționarea sau construcția ulterioară de active noi sunt operațiuni economice distincte și trebuie înregistrate ca atare pe baza documentelor justificative, astfel, baza de calcul pentru determinarea profitului o furnizează, evidența contabilă, fiind impozitate toate veniturile obținute (cu excepția celor declarate expres neimpozabile) și care sunt sau trebuie să fie înregistrate în evidențele contabile obligatorii ale contribuabilului supus impozitului pe profit.

Reclamanta [REDACTED] SRL subliniază că nu era, nici la momentul evenimentului asigurat și nici la momentul plății despăgubirii, creditorul drepturilor de despăgubire în urma incendiului, creditorul drepturilor de despăgubire fiind, atât la momentul producerii riscului asigurat, cât și la momentul plății despăgubirii, CEC Bank, aspect impus de prevederile art. 16 alin.5 din L. 190/1999, astfel că, prin prisma efectelor produse de cesiune, [REDACTED] SRL nu a fost debitorul/beneficiar al sumei de [REDACTED] lei, astfel că nu putea să o evidențieze ca și venit contabil.

Reclamanta susține, astfel, că în lipsa calității de creditor/titular al acestei valori, SC [REDACTED] SRL, nu putea să evidențieze suma de 17.327.207,82 lei în categoria veniturilor impozabile, această valoare neîncadrându-se în categoria veniturilor prevăzute de art. 12 din codul fiscal și, de asemenea, nu putea fi operată ca venit nici prin raportare la prevederile pct. 116 alin. (1) din reglementările contabile conforme cu Directiva a IV-a a Comunităților Economice Europene, parte componentă a Reglementărilor contabile conforme cu directivele

europene aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3055/2009, care prevăd ca „dreptul de a încasa compensația se evidențiază pe seama veniturilor conform contabilității de angajamente în momentul stabilirii acestuia”, însă [REDACTAT] SRL, nu avea dreptul de a încasa, de aceea nu putea evidenția suma de [REDACTAT] lei pe seama veniturilor.

În ce privește suma de [REDACTAT] lei rezultată din factura nr 0003475/24.03.2014 [REDACTAT] și suma de [REDACTAT] lei stabilită suplimentar cu titlu de TVA, reclamanta arată că, în esență, relativ la acest aspect deși a arătat și a demonstrat că operațiunea de stornare a facturii respective a intervenit întrucât societatea nu a pus la dispoziția [REDACTAT] SRL spațiul spre închiriere, iar aceasta din urmă nu l-a stăpânit și nu l-a folosit în perioada respectivă, inspectia fiscală insistă că din înscrisurile prezentate rezultă altă stare de fapt.

Reclamanta arată că într-adevăr a facturat chiria aferenta lunilor mai, iunie și iulie 2014, cu factura nr 0003475/24.03.2014, locatarul achitând în totalitate contravaloarea chiriei facturate, însă ulterior, justificat de faptul că [REDACTAT] SRL nu a funcționat în spațiul închiriat în perioada facturată, s-a întocmit factura storno nr.0003633/30.04.2015 având ca obiect venituri din chirii în valoare totală de [REDACTAT] lei (din care TVA [REDACTAT] lei), din care suma de [REDACTAT] lei reprezintă contravaloarea facturii nr.0003475/24.03.2014.

Reclamanta învederează că din analiza clauzelor Convenției de încetare a contractului de închiriere încheiată în data de 09.10.2014, rezultă că părțile au recunoscut că societatea reclamantă datorează locatarului suma de [REDACTAT] lei TVA inclus din care [REDACTAT] lei reprezintă chirie plătită în avans pentru perioada 01.05.2014-31.07.2014 în temeiul facturii nr. 3475/24.03.2014.

Reclamanta precizează că esența apărării sale sub acest aspect este aceea că [REDACTAT] SRL nu a prestat serviciul de închiriere către [REDACTAT] SRL conform contractului și că părțile au hotărât încetarea raportului de locațiune și restituirea sumelor încasate cu titlu de avans, cu o lună înainte de data începerii perioadei de închiriere.

În ce privește nelegalitatea reținerilor organului fiscal, reclamanta arată că, având în vedere argumentele de mai sus, este evident că în lipsa veniturilor care să genereze baza de impunere stabilită suplimentar de organele de control, nici TVA aferent facturii nr. 0003475/24.03.2014 nu poate fi reținut ca obligație de plată, întrucât TVA este un impozit încasat de fiecare agent economic care participă la circuitul economic al realizării unui produs sau prestării unui serviciu, care intră în sfera de impozitare.

Reclamanta mai arată, în acest sens, că față de faptul că la data de 30.04.2015 [REDACTAT] SRL a emis factura de stornare, cu valorile înscrise cu semnul minus, procedând totodată la restituirea sumelor încasate în avans, factura de stornare fiind emisă în temeiul prevederilor art. 287 cod fiscal și pct.32 din Norme, lipsește baza de impozitare ce putea genera obligația de plată a TVA-ului imputat societății noastre.

Reclamanta solicită ca la abordarea speței să fie avută în vedere și Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată și jurisprudența C.J.C.E. în materie, care prevede că un sistem privind TVA atinge cel mai înalt grad de simplitate și neutralitate atunci când taxa este percepută într-un mod cât mai general posibil și atunci când sfera lui de aplicare acoperă toate etapele producției și distribuției, precum și prestarea de servicii, fiind esențial a se asigura aplicarea uniformă a sistemului privind TVA. și să se adopte măsuri de punere în aplicare pentru realizarea acestui obiectiv.

În același sens, reclamanta mai arată că potrivit directivei evocate, „realizarea obiectivului de stabilire a pieței interne presupune aplicarea în statele membre a legislației privind impozitele pe cifra de afaceri care nu denaturează condițiile concurenței sau nu afectează libera circulație a bunurilor și serviciilor. Prin urmare, este necesară realizarea acestei armonizări a legislației privind impozitele pe cifra de afaceri prin intermediul unui sistem privind taxa pe valoarea adăugată (TVA), astfel încât să elimine, pe cât posibil, factorii care pot denatura concurența, atât la nivel național, cât și la nivel comunitar”.

Reclamanta mai arată că organele de control au procedat la impunerea taxei pe valoarea adăugată, într-o manieră menită să împiedice libera circulație a bunurilor și a serviciilor astfel că impunerea TVA-ului aferent facturii 0003475/24.03.2014, emisă în baza contractului 47/30.05.2005 încheiat cu [REDACTAT] SRL, cu ignorarea voinței părților cu privire la obiectul

prestației, indica normele europene mai sus enunțate, libertatea serviciilor prestate conform obiectului de activitate și libera concurența pe piața de profil.

De asemenea, reclamanta invocă jurisprudența Van Gend en Loos și Francovich a Curții Europene de Justiție, prin care s-a statuat în sensul efectului direct al dreptului Uniunii în ordinea juridică internă a Statelor Membre și cu privire la răspunderea unui stat membru în privința particularilor, în scopul de a trage concluzia că prin concluziile inspecției fiscale organele fiscale încalcă în mod evident și direct Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea și Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în aceasta materie.

În ce privește obligațiile de plată accesorii stabilite în sarcina reclamantei prin decizia de impunere referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. [REDACTAT] 08.06.2016, aferente sumelor constatate și impute cu titlu de obligații principale prin Raportul de Inspecție Fiscală înregistrat sub nr. F-[REDACTAT]/28.04.2016 și Decizia de impunere nr. F-[REDACTAT]/28.04.2016, reclamanta arată că aceste accesorii - dobânzi și penalități de întârziere, ce constituie o sancțiune pentru neexecutarea la termen a unei obligații legale, pot fi aplicate numai în măsura în care obligația legală stabilită nu a fost îndeplinită sau a fost îndeplinită cu întârziere.

Reclamanta susține că în consecința faptului că creanța fiscală pretinsă de către autorități este nelegală, criticile actelor administrativ fiscale care constata și impun obligațiile principale vizează evident și dobânzile și penalitățile de întârziere aferente și stabilite suplimentar, astfel că, având caracter accesoriu, în virtutea principiului *accessorium sequitur principale*, majorările de întârziere și penalitățile nu vor mai fi datorate în cazul în care se va constata nelegalitatea actelor administrativ fiscale prin care au fost fixate obligațiile principale.

Acțiunea a fost timbrată cu 100 lei taxă judiciară de timbru (f.126 dosar).

Pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov a formulat **întâmpinare** (f.136-147 dosar), în nume propriu și pentru pârâta Administrația pentru Contribuabili Mijlocii constituită la nivelul Regiunii Brașov, prin care a expus starea de fapt și a susținut că criticile aduse actelor atacate de către reclamant sunt nefondate, iar actele atacate sunt temeinice și legale, astfel că, în concluzie, a solicitat respingerea ca neîntemeiată a acțiunii reclamantului.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri, depuse de părți la dosar.

Analizând actele și lucrările cauzei, raportat la probele administrate și susținerile părților, Curtea reține următoarele:

În fapt, prin Raportul de Inspecție Fiscală nr. F-[REDACTAT] din 28.04.2016, întocmit de Administrația pentru Contribuabili Mijlocii constituită la nivelul Regiunii Brașov - Activitatea de Inspecție Fiscală (f.21-33 vol.II dosar), s-a constatat necesitatea stabilirii unor obligații fiscale suplimentare de plată în sarcina reclamantei [REDACTAT] SRL Brașov, constând în impozit pe profit în cuantum de [REDACTAT] lei și taxă pe valoarea adăugată de [REDACTAT] lei.

Pentru a ajunge la această concluzie, organele fiscale au reținut că societatea a beneficiat de o despăgubire pentru un imobil din patrimoniul său, degradat în urma incendiului din [REDACTAT], imobil asigurat la Omniasig Viena Insurance Group, având polița de asigurare cesionată în favoarea CEC Bank SA pentru împrumutul obținut în anul 2011 de la această bancă, iar suma primită de societate la data de 31.10.2013 nu a fost înregistrată în categoria veniturilor din despăgubiri, astfel că s-a impus calcularea unor obligații suplimentare de plată cu titlu de impozit pe profit.

Totodată, organele fiscale au constatat că reclamanta a încheiat un contract de închiriere cu SC [REDACTAT] SRL pentru folosința unui spațiu comercial în suprafață de 280 mp, facturând chiria pentru lunile mai, iunie și iulie 2014, facturile fiind însă stornate ulterior, în baza Convenției de încetare a contractului de închiriere, încheiată la data de 09.10.2014, deși chiriile fuseseră încasate de reclamantă.

Organele fiscale au mai reținut că factura de stornare nr.000363/30.04.2015 nu a fost declarată în perioada fiscală aprilie 2015 de către SC [REDACTAT] SRL.

Drept urmare, echipa fiscală a propus stabilirea unor obligații fiscale suplimentare reprezentând TVA, în baza dispozițiilor art.129 alin.(1) și art.134¹ alin.(9) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, precum și pct.260 lit.b) din Ordinul 3055/2009 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene.

În temeiul acestui Raport de Inspecție Fiscală, au fost emise Decizia de impunere F-28/28.04.2016 privind obligațiile principale de plată aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice (f.91-98 vol. II dosar) și Decizia nr. 28/08.06.2016 referitoare la obligațiile de plată accesorii (f.164—166 vol.II dosar).

De asemenea, s-a emis, de către Administrația pentru Contribuabili Mijlocii constituită la nivelul Regiunii Brașov – Activitatea de control fiscal, Dispoziția nr. 28/28.04.2016 privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală (f.8 vol.II dosar), prin care s-a dispus în sarcina reclamantei obligația de înregistrare în evidența contabilă a obligațiilor stabilite suplimentar la TVA în sumă de lei, cu majorări de întârziere aferente în sumă de lei și penalități de întârziere de lei, precum și de înregistrare în evidența contabilă a diminuării pierderii înregistrată la 31.12.2015 în sumă totală de lei.

Împotriva Raportului de inspecție fiscală nr.F-28/28.04.2016, Deciziei de impunere nr.F-28/28.04.2016 și Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. 28/28.04.2016, reclamanta a formulat contestație administrativă, înregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov sub nr. 5/13.06.2016 (f.175-179 vol.II dosar), iar împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. 28/08.06.2016 reclamanta a formulat o altă contestație administrativă, înregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov sub nr. 08/08.07.2016 (f.168-171 vol.II dosar).

Contestația nr. 5/13.06.2016 a fost soluționată, în sensul respingerii, prin Decizia nr. 31/31.10.2016 a Serviciului de Soluționare Contestații 1 din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Brașov (f.14-21 vol.I dosar), în ce privește capătul de cerere referitor la Decizia de impunere nr.F-28/28.04.2016, și prin Decizia nr. 7/08.11.2016 a Serviciului Inspecție Fiscală 1 a Administrației pentru Contribuabili Mijlocii constituită la nivelul Regiunii Brașov, în ce privește capătul de cerere referitor la Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. 28/28.04.2016 (f.9-13 vol.I dosar).

La rândul său, contestația nr. 08/08.07.2016 a fost respinsă prin Decizia nr. 7/31.10.2016 a Serviciului de Soluționare Contestații 1 din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Brașov (f.22-24 vol.I dosar).

Împotriva Deciziilor nr. nr. 31/31.10.2016 și nr. 7/31.10.2016 emise de Direcția Generale Regionale a Finanțelor Publice Brașov - Serviciului de Soluționare Contestații 1 reclamanta a formulat acțiunea care face obiectul prezentului dosar.

Prin acțiune, reclamanta nu a solicitat și anularea Deciziei nr. 7/08.11.2016 a Serviciului Inspecție Fiscală 1 a Administrației pentru Contribuabili Mijlocii constituită la nivelul Regiunii Brașov, prin care s-a respins capătul de cerere referitor la Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. 28/28.04.2016.

În ce privește obligațiile suplimentare de plată reprezentând impozit pe profit, și care rezultă din calificarea ca venituri impozabile a sumelor primite cu titlu de despăgubire de la Omniasig Viena Insurance Group, reclamanta susține, în esență, că dat fiind faptul cesionării către CEC Bank, în calitate de creditor ipotecar, anterior producerii incendiului, a oricăror creanțe reprezentând despăgubiri plătite în temeiul contractului de asigurare privind imobilul, sumele plătite de asigurător nu au constituit venituri ale societății reclamante, ci au fost transferate creditorului ipotecar, astfel că aceste sume nu puteau fi impozitate, astfel cum greșit au procedat organele fiscale.

Referitor la acest aspect, Curtea constată că, potrivit art.19 alin.(1) din Codul fiscal adoptat prin Legea nr.571/2003 (aplicabil în cauză, fiind legea în vigoare la data nașterii raportului juridic litigios), „*profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile*”, iar „*la stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare*”.

Prin urmare, potrivit acestui text legal, la calculul profitului impozabil se au în vedere veniturile de orice fel ale contribuabilului.

În art. 20 din Codul fiscal sunt enumerate veniturile care sunt neimpozabile la calculul profitului neimpozabil, însă printre acestea nu se află menționate și sumele încasate din asigurări reprezentând despăgubiri.

Atunci când legiuitorul a intenționat să excludă de la calculul impozitului acest gen de venituri, a prevăzut expres, așa cum este cazul în situația veniturilor neimpozabile ale contribuabililor persoane fizice, printre care, la art.42 lit.b) din Codul fiscal, sunt enumerate și aceste sume.

În consecință, nu se pot adăuga prin interpretare, în categoria veniturilor care sunt neimpozabile la calculul profitului neimpozabil, sumele reprezentând despăgubiri plătite contribuabilului în temeiul contractului de asigurare.

Curtea apreciază ca nefondată susținerea reclamantei în sensul că sumele primite ca despăgubire nu pot fi impozitate, întrucât au fost plătite creditorului ipotecar CEC Bank și nu au intrat, astfel, în patrimoniul reclamantei.

Beneficiar al contractului de asigurare a fost reclamanta, către care s-au și plătit inițial sumele reprezentând despăgubirea pentru afectarea bunului afectat în urma producerii evenimentului asigurat (incendiu), iar aceasta, în virtutea contractului de gaj asupra poliței de asigurare nr.1250/08.11.2011, a achitat această sumă către CEC Bank, care a încasat-o în contul creditului ipotecar al cărui debitor a fost reclamanta.

Prin urmare, reclamanta a beneficiat în mod direct de sumele reprezentând despăgubirea pentru producerea evenimentului asigurat, prin rambursarea anticipată a creditului.

Este adevărat, că așa cum susține reclamanta, era obligată potrivit legii să cesioneze eventualele creanțe rezultând din producerea evenimentului asigurat, asupra bunului ipotecat către bancă, dar aceste prevederile legale sunt edictate nu doar în interesul băncii ci și în interesul debitorului creditului, întrucât acesta nu este astfel nevoit să suporte riscurile pieririi bunului ipotecat.

Susținerea reclamantei în sensul că din punct de vedere contabil nu putea să evidențieze ca venituri sumele provenite din despăgubire, pentru că nu a încasat aceste venituri, nu este fondată, din aceleași motive, expuse mai sus.

Prin urmare, stabilirea obligațiilor suplimentare de plată în sarcina reclamantei cu titlu de impozit pe profit și accesorii a fost în mod legal și corect dispusă de organele fiscale.

În ce privește obligația de plată suplimentară reprezentând TVA aferent facturilor referitoare la chiria încasată de reclamantă de la [REDACTED] SRL pentru lunile mai, iunie și iulie 2014 și care ulterior au fost stornate, Curtea reține că se invocă de către reclamantă faptul nefolosirii de către chiriaș a spațiului închiriat pentru perioada respectivă și stornarea facturilor de chirie. Nu se contestă, însă, încasarea chiriei.

Curtea constată că, așa cum au reținut organele fiscale, factura de stornare nr.000363/30.04.2015 nu a fost declarată în perioada fiscală aprilie 2015 de către SC [REDACTED] SRL, iar în cauză reclamanta nu a făcut dovada restituirii către societatea menționată a sumelor încasate cu titlu de chirie.

În consecință, criticile aduse de reclamantă cu privire la stabilirea obligațiilor principale reprezentând TVA aferent chiriei încasate și referitor la accesorii aferente sunt nefondate.

Față de considerentele care preced, Curtea reține că acțiunea reclamantei este în totalitate nefondată astfel că, în aplicarea dispozițiilor art.281 alin.(2) din Codul de procedură fiscală adoptat prin Legea nr.207/2015, art.18 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004 și art.397 din Codul de procedură civilă, va respinge această acțiune ca atare.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:

Respinge acțiunea formulată de reclamanta [REDACTED] S.R.L., cu sediul social în municipiul [REDACTED], județul [REDACTED] și sediul procesual ales la Cabinet de Avocat [REDACTED] din municipiul [REDACTED] județul [REDACTED] înregistrată la Registrul Comerțului sub nr. [REDACTED] CUI RO

[REDACTED], în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov și Administrația pentru Contribuabili Mijlocii a Regiunii Brașov, ambele cu sediul în municipiul Brașov, str.Mihail Kogălniceanu nr.7, județul Brașov.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Cererea de recurs se depune la Curtea de Apel Brașov.

Pronunțată, în condițiile art.396 alin.(2) din Codul de procedură civilă, azi data de 19 mai 2017.

PREȘEDINTE,
Demis-Marius Spărios

Grefier,
Mihaela Furnică

Red.D.M.S./23.06.2017
Tehnored.M.F./23.06.2017
Ex. 5

